

(турски насилия, отношения на рая къмъ деребейовци и т. н.) сж имъ дали значителни отпечатыци. На първо мѣсто — *отмѣстителността*. При идването на руситѣ въ града презъ 1829 г., таенитѣ въ продължение на четири и половина вѣка заканвания и умраза къмъ своитѣ потисници, Сливенци изливатъ въ „безразсѣдна, звѣрска жестокость“, както забелязва *Владимиръ Даль*. „Тѣ ги колѣха тайно единъ по единъ, кждето само имъ паднеше случай, като подпалваха и кщята имъ. Когато говорѣха за тѣхъ, *трѣперѣха съ цѣлотъ си тѣло, като си стискаха зжбитѣ, бледнѣяха отъ умраза и злоба*. Тамъ хората не се раждатъ съ такава кръвъ, както у насъ, а лошото управление и всичко наоколо учи първобитната имъ душа на отмѣщение и саморазправа“. . . (ор. cit., р. 45). Самия герой на Даль въ разказа „Сливенка“ е *суровъ, рѣвнивъ* българинъ — Сливенецъ.

Скарванията рѣдко се свѣршвали безъ бой, ножове и пищови, па и не е можело да бжде другояче въ градъ, дето сж се произвеждали оржжия и се раждали толкова много „хайдутѣ“, пехливани, войводи, комити. Не ще съмнение че въ днешната ни кръвъ течатъ много прабългарски струи, които сж квасили върху азийски зародишъ и то въ продължение на вѣковни Балкански стълкновения и бури. Поуката отъ лукавщината на съседитѣ ни — византийци, е била само изостряне на по-грубото. (Ср. нѣкои отъ пѣснитѣ въ Крали-Марковия цикълъ: „бугарин е курва (лукавъ) и гидия, ке излеззъ юнак над юнака“. (Сбор. на С. И. Б., стр. 74).

Инатятъ (упоритостъ и воля) у Сливенци е въобще български („българина се съсипва отъ инатъ, а турчина отъ салтанатъ“), обаче палмата на *инатя* отдаватъ на магаретата и албанцитѣ (магарешки, арнаушки инатъ) ср. изразитѣ: *заинати* се: *инатчия*, — за една бълха — цѣлъ юрганъ изгаря; прави на инатъ; умря отъ инатъ; (привеждатъ примѣра за едного, а не се изключватъ и случаетѣ съ мнозина, че колчемъ го надвиели на „табла“, връщаль се у тѣхъ и биялъ магарето си съ лопата — всичко това „отъ инатъ“. Други „си изкарвали“ гнѣва, или инатя съ бой надъ женитѣ или децата си). Има и „женски инатъ“, „стрижено“, „пада като котка на краката си“, „пипилянка“ и т. н.

Бие на очи и *оригиналността, ексцентричността* у Сливенци. Привеждатъ се сума примѣри за „банъ-башка хора“ предметъ на очудване и пословичностъ, като Д-ръ Селимински, Ив. Добровски, Василь Газибарата, „Диогенъ“ и др.

Сливенъ е пѣленъ и до днесъ съ оригинали, които минаватъ за „лудничави, смахнати, хлопа имъ дѣската, не домаглени“ и т. н.

Друга отличителна чѣрта е *ироничността*. Сливенци сж „голѣми майтапчии“, казватъ околнитѣ българи. Тукъ нѣма човѣкъ безъ прекоръ. „Навиха го на прѣстъ и му извадиха